

Homilie bij de 32ste zondag door het jaar A

“Toen nu de bruidegom op zich liet wachten...”

Hebt u nog gehoord van dat toneelstuk van Samuel Becket: Wachten op Godot?

Twee personages, Wladimir en Estragon wachten op iemand, een zekere Godot, maar die komt niet.

Dit stuk, geschreven in de nasleep van de tweede wereldoorlog is enorm pessimistisch.

Niet moeilijk om in de naam Godot een allusie te zien op God.

Na al die ellende en miserie van een wereldbrand kan men dan nog hoop stellen op iemand die zo op zich liet wachten: God bleef immers zwijgen in de kampen van de vernietiging :valt er nog te wachten op God na Auschwitz?

“Toen nu de bruidegom op zich liet wachten dommelden zij allen in en sliepen.”

Zusters en broeders, christenen zijn mensen die ervan overtuigd blijven dat de bruidegom ooit komt. Ze willen zich niet neerleggen bij de schijn van Gods afwezigheid. Ze willen niet indommelen maar wakker en waakzaam blijven.

De Engelse dominicaan Timothy Radcliffe heeft christenen vergeleken met een groepje mensen, samengetroeft rond een bushalte. Als je de stad doorkruist zie je ze staan: soms is het een man of een vrouw heel alleen, soms in de koude, soms als het nog duister is ... Maar die blijft wachten en geeft het niet op.

Ze staan daar omdat ze overtuigd zijn dat er een bus zal komen.

Wij worden in deze laatste zondagen van het kerkelijk jaar aangespoord om waakzaam te blijven, ook tegen alle schijn in.

Een heel jaar door zingen wij in onze liturgie over dingen uit het verleden ,over een kind geboren in een arme stal, over een jonge man, en rabbi, die wondere dingen zei en die ook wonderen deed en mensen genas en als een Zoon van God zo verrassend nieuw scheen.

Over zijn executie en over dat ongehoorde, dat hij door God tot een nieuwe schepping was geworden.

Dat zingen over het verleden dat is de grond waarom we mogen verder dromen over de toekomst over de Bruidegom die komt.

“Weest waakzaam” klinkt het vandaag op deze zondag kort voor een nieuwe advent begint.

Onze bushalte is deze kerk waar wij - behalve in coronatijden - samenkomen om mekaar daarin te steunen en te bevestigen. Om de olie voor onze lamp te laten bijvullen, om samen te kijken in één richting. Om de wijsheid van God te ontvangen op onze pelgrimstocht.

Amen.

Priester Johan Goemaere